

Roynist Muskie betur enn hann sjálfur heldur?

Edmund Muskie, senatorur, er komin uppáftur valstriðið

Senatorurinn úr Maine, Edmund Muskie roynir seg aftur í valstriðnum um at gerast demokratiskj forsetavalevni.

Á einum tíðindafundi segði Muskie, at hann hevði treysti til at taka uppáftur valstriðið til tess at vinna nokur umboð.

Eftir miðeydnaðar royndir í valstriðnum í teimum ymsu statunum í USA, tók Muskie seg burtúr, men serfrøðingar hildu, at hann hevði gjørt skeivt í hesum. Vónirnar hefur hann góðar, men kortini er hann ivasamur.

Græt í kavaveðri

Sum so mangur »stór-maður« hevur nógv verið sagt um Muskie. Sagt varð m. a. at hann á einum veljarafundi skuldi gráta av upposing fyrri stórarí manní. Henda dagin var kavaveður, so flykrurnar fullu saman við tárur hansara.

Tað skuldi ikki bert verða av upposing at Muskie græt, men orsakað av, at kona hansara hevði fingið ábreiðslu undir valstriðnum.

— Orsøkin til at tað misseydnaðist Muskie at halda fram, sigst verða, at roður hansara til fólkíð vóru alt ov grunnskygdar.

Kemur hann kortini at roynast betur?

Danski forsetisráðharrin Jens Otto Krag hevur sagt, at hvør einstakur hevur sitt sjónarmið, men hvør sigur, at hetta sjónarmið ikki kann verða broytt?

Fleiri ferðir hevur forsetisráðharrin fingið ábreiðslur fyrri hesi orð — men heilt av leið eru tey ikki.

Í hesum sambandi kann verða nevnt, at Winston Churchill á sinni segði konservativa flokkinum farvæl og

gjørdist liberalur, men stutt eftir »góðan dag og umberíð meg«, við konservativu floksliminar.

Og sagt verður eisini at Axel Larsen gjørdist væl umtóktur, bert tí hann fór burtur úr Kommunistaflokkinum og stovnaði Sosialistiska fólkaflokkinn.

Tá valstriðið í Amerika

Gjørdist Aksel Larsen vælumtóktur, tí hann fór úr Kommunistaflokkinum?

Heimsmeistaratalvið verður leikt í morgin

Í morgin skulu talvleikararnir Boris Spasskij og Robert Fischer um heimsmeistaraheitið í Reykjavík.

Eitt sindur av kjaki hevur staðist, hvar leikt skuldi verða,

byrjaði, var Muskie ein »siðiligur« demokrat, men hann setti mark fyrri hesi hugsjón.

Seinni gjørdist hann meiri vintrahallur. Men var ætlan hansara júst tað? Veljararnir vildu ikki verða við, at so var.

Edmund Muskie hevur sagt, at vónirnar fyrri at vinna nakad væl ikki eru rettiliga stórar, men spurt verður, um hann verunliga hevur hugsað soleiðis, tá hann svaraði tíðindamonnum.

Onkur heldur fyrri, at hann heldur tað ovugta — og kanska kann tað henda — hvør veit???

men avgerð varð at enda tikið at leika í Reykjavík.

Væntiliga fer nógv fólk at siggja hetta almikið spennandi talv, og fara alrahest nógvir blaðmenn at skriva um talvið.

AREIÐSTÓL
REIÐ
STÓYRIGÓÐS
TIMBUR
BYGGITILFAR
JFK
Telefon: 5148 - 5265
Telgr.: Kjelbro, Klakksvík
Telex 20
KLAKKSVÍKAR
TIMBURHANDIL
P. F. J. F. KJØLBRO

(Framhald)

Húsarannsóknin gav gott úrslit. Vit funnu tveir menn og eina kvinnu. Hon mótmælti og segði, at hon var úr Eysturriki og ikki visti, at hon hevði gjørt nakad skeivt. Annar av monnunum royndi at krógva seg á hanabjálkaloftinum, men hann datt niður og meiddi seg illa. Tá alt var liðugt, sendi eg nakrar av monnum mínum eftir bilinum, so at fangarnir kundu vera fluttir burtur hadani.

Meðan alt hetta hendi so skjótt, hevði eg heilt gloymt Vane, og eg fann hann á bókasavninum í húsinum, har hann sat og hugaði ser við einum vnglasi og einari smá-koku.

»Eitt stórt vónbrot.« helt hann fyrri.

»Hvat meina tygum?«

»Portvinið, sjálvandi. Tú kundi rokna við, at hasir knassarnir høvdu okkurt betur slag í húsinum enn heita. Hygg annars her. Hetta er sera áhugavert.«

Hann lat eina skápshurð upp og trýsti á eina kontakt.

»Hvat er hatta?« spurdi eg.

»Kontaktin, sum er til lendarljósin. Hygg gjøgnum vindeygad.«

Eg sá, at hann hevði rullað gardinurnar upp. Stovan, sum vit vóru í, vendi út móti einum stórum vølli. Eg sá tvey long røð av veikum ljósum millum tróini.

Eg vendi mær móti Vane. »Lendarljós? So nýttu teir kortini flogfór til at flyta dógvurnar við?«

»Flogfór — jú, men ikki av tí vanligu slagnum, tí tey halda alt ov nógvan gang. Okkara ljóskastarar høvdu beinan vegin funnið tey. Eg rokni við, at um tú fert inn í hatta langa

Tigandi veingirnir

eftir W. E. JOHNS

húsið har yviri, so finnur tú eitt sveimiflogfar har, tí tey halda ongan gang, av tí at tey hava jú ongan motor.«

»Men tygum krevja ikki, at eg skal trúgva, at sveimiflogfar kom tvørtur um Norð-sjógvin?« svaraði eg ivandi.

»Ikki av egnari megí.« viðgekk Vane. »Men gloym ikki, at Týskland er heimstaðurin hjá tí ítrotíni. Har hava teir vant seg til sveiming í fleiri ár, helst við tí í hyggju at nýta kynstri í bardaga. Nú sært tú úrslitið. Eg loyvi mær at halda, at sveimifarið er sleipað nakad áleiðis við dógvunum innanborda. Síðani hevur flogfarið, sum sleipaði, slept endanum, og teir hava so stillisliga sveimað inn yvir Bretland. Flogskiparin hevur so lent millum ljósin, sum bert siggjast úr erva. Um nakar skuldi seð teir, so hevur viðkomandi hildið, at tað mundi vera okkurt av okkara egnu flogfórum, sum kom niður. Tá ein flogskipari var kominn niður, so kundi hann sjálvandi ikki sleppa av stað aftur. Hann kundi so ikki sleppa á sama hátt, sum hann kom.

Sveimifarið, sum ikki longur kann nýtast til nakad, verður tikið sundur og beint fyrri.

Eitt slíkt er ikki dyrt at gera. Tað er eisini møguligt, at flogskiparin fekk onkra uppgávu at gera her í landinum, tá hann hevði latið formingin av hondini. Antin hava týskararnir lert flogskiparar sínar at njónast, ella hava teir lert nakrar njónarar at flúgva við sveimiflogforunum.

Kortini, alt hetta fara vit at fáa meira at vita um, tá vit hava kannað alt tilfarið, sum ivaleyst man vera her í húsinum. Um hetta ikki er so, so ser tað út til, at ein av fangunum er sera iðin eftir at siga okkum alt, sum hann veit.«

»Vane,« segði eg, »tygum eru ein login maður. Sigi mær, hvat fekk tygum at halda, at teir nýttu sveimiflogfór, og hví valdu tygum júst hetta húsið sum málið?«

»Flugving onkursvegna var hin mest trúligi loysningurin til spurningin. Vit máttu rokna antin við luftini ella havinum. Tá vit flugu kanningarferðina eftir dógvurum, hugdi eg gjølla eftir onkrum flogvallaskipili.«

»Hetta gjørdi eg eisini, og eg sá fleiri møguleikar.«

»Púra rætt, men ein av hesum møguleikum visti eftir min-

ari áskoðan, at hann veruliga varð nýttur regluliga, og teknini vóru sjónsk, so nú vita tygum helst, hví eg valdi at gera kanningin í lýsingini?«

»Nei, tað veit eg als ikki.«

»Um ta tíðina er dogg á grasinum, og tá er leitt at siggja møgulig spor í tí. Har var ein rúgva av álum, sum komu frá hesum húsinum og út á bóin.

Slóðirnar endaðu við tver heilt beinar strikur, sum eins væl kundu verið skornar við knívi. Hvat kundi hava gjørt hesa beinu slóð? Hví gekk slóðin beint út á miðjan bóin og endaði knappiga, haðani hon vendi aftur móti húsunum?«

»Hvussu vistu tygum, at hon vendi aftur?«

»Slóðin helt ikki fram, so mátti hon ganga aftur sama veg. Har var eingin annar møguleiki.«

»Nei, segði eg, »har var eingin annar møguleiki.«

komu triggir njónarar til tikna húsið, har okkara menn biðaðu. Hesir menn komu við tíðindum, sum høvdu havt alstóran týðning fyrri týsku herforluna, um tey komu fram. Tað er helst óneyðugt at siga frá, at tað komu tey ikki.

Njónararnir gjørdust heldur fáligr, tá vit buðu teimum innum, tað kann ikki dyljast, men vit vóru so mikið meira nøgdir.

Seinni sendu vit sjálvir dógvurnar til Týsklands við tíðindum, sum vit sjálvir pentaðu saman, men sum einki høpi var í. Hesi buð sendu vit í loyniskrift, tí Vane fann loyniskriftina í einum skápi í húsinum, sum vit hersettu.

Týskararnir vóru so fegnir um tíðindini, sum vit sendu teimum, at teir reypaðu av teimum í útvarpinum. Fleiri sveimiflogfór komu eisini av og á við nýggjum dógvum. Vit tóku sera væl móti teimum, men teir vóru heldur illa við, tá teir ansaðu eftir, hvørjir vit vóru, men tá var tað ov seint.

Vane helt eitt kveldið, meðan vit søtu og lurtadu eftir týska útvarpinum, sum reypaði av, at teir vistu um alt, sum gekk fyrri seg í Onglandi, tí teir høvdu so góðar njónarar har í landinum, at tað var spell, at vit ikki kundu lata fólkíð í Onglandi fáa at vita, hvussu veruliga stóðan var. At vit hildu týskin fyrri turt gjøldur, tí tað vóru vit, sum nú sendu virðisleys tíðindi til njónararæstastuna í Týsklandi, og teir gloypitu hvørjum bita, sum vit pentaðu saman, men ikki gjørdist við. Okkara starv var soleiðis vorðið.

END AÐ